

JA sf-328ve VALSTS BIBLIOTĒKA 402046 5/17

BAZNĪCAS ZIŅAS

1943. g.

EVANĢELISKĀS LUTERISKĀS
BAZNĪCAS IZDEVUMS

2. gads

1. n-rs -54

Jaungadā

Iznāk ik nedēļas

Archibīskaps T. Grīnbergs

Iss, nopietns svētības vēlējums uz 1943. gadu visām mūsu draudzēm un viņu garīgiem darbiniekiem

Uz Jauno gadu mēs mēdzam viens otram laimi vēlēt. Ja gribam jaunajā gadā būt laimīgi un apmierināti, tad ievērosim apustuļa Pāvila padomu 1. Kor. 16, 13—14.: Esiet modri, stāviet ticībā, turaties kā vīri, esiet stipri. — Viss pie jums lai notiek mīlestībā. Amen.

Esiet modri! Šis skubinājums it sevišķi mūsu laikos ir vajadzīgs, jo daudzi vēl nav diezgan modri savā garīgā dzīvē, vēl visur daudz vienaldzības ticībā un baznīcas lietās; liekas it kā daudzi nebūtu vēl izpratuši, ko dzīve un mūžība no katra prasa. Mēs vadām dienu pēc dienas gluži mēchaniski. Dažs labs pazaudē tā savu laimi pasaulē, velti pavada savu dzīves zēlastības laiku un nekā nepadara savas dvēseles svētības labā. Tāpēc esiet modri! Jaunā dzīves gadā esiet dzīvības pilni, lai dzīve neizrītētu kā sapni, no kuŗa pamožas tikai dzīves vakarā, lai tūlīt aizvērtu acis uz mūžu. Esiet modri! Mūsu laiks prasa no mums daudz, ja gribam kaut ko sasniegt. Modriem, dzīvības pilniem mums jābūt, ja gribam dzīves cīņā pastāvēt. Esiet modri! Kārdinājumu visapkārt tik daudz, pasaule vilina, paša miesa vilina. Neļausim sevi apmānīties un iemidzināties. Liksim vērā sava Pestītāja vārdus: «Esiet modrīgi un lūdziet Dievu, ka neiekritat kārdināšanā. Gars ir gan labprātīgs, bet miesa ir vāja».

Stāviet ticībā! Šis skubinājums it sevišķi vajadzīgs mūsu laikos, kur ticība ir pie daudziem nedzīva. Mēs pārdzīvojam lielus neticības laikus. No visām pusēm lūko satricināt veco ticību. Sistematiski ved pret to cīņu. Neistā zinātne, zaīmi un nievāšana, naidis un ļaunprātība sadodas rokas un grib ticību izsākot no cilvēku sirdīm. Neļausim sevi padarīt šaubīgu! Bez kristīgās ticības nav un nebūs nekādas laimes, nedz svētības pasaulē. Svētīgs ir tikai tas, kas ar bērna ticību var skatīties nākotnē. Kristietis ticībā zina, ka viena visspēcīgā Dieva roka visu vada. Un tāpēc viņš ticības pilns skatās tagadnē un nākotnē. Viņš negavillē līdzī tur, kur pasaule to dara, lolo-dama par daudz lielas cerības; un nav izmisis tur, kur pasaule nezina nekāda ceļa vairs. Ticība ir tas spēks, kas dzīvē mūs uztur arvien drošus un mierīgus. Ticības pilns stāties droši dzīvē un pārkāp priecīgas cerības pilnu gaŗa sliekšni. Varbūt, ka arī jaunā gadā dažs krusts būs jānes, dažā nasta būs smaga, bet tas lai nebiedē. Stāviet ticībā.

Turaties kā vīri! Kristīgā ticība un drošsirdība iet roku rokās. Vīrišķīgi ir spēt sevi savaldīt, vīrišķīgi ir drošsirdīgi iestāties par savu kristīgo pārliecību, vīrišķīgi ir pārbaudīt laiku un apstākļus un visu aplūkot ar acīm, kas gaismotas ar Dieva vārdu un Garu.

Jūs, jaunekļi, kas gribat par vīriem kļūt, esiet stipri un nelokāmi visiem vilinājumiem un grēku kārdinājumiem pretī. Un jūs, kristīgās māsas, tu sievietē pasaulē, arī jūs varat stipras un drošas stāvēt, ja ļaujiet sev spēku dot no tā, ka ir visspēcīgs un varens. Varbūt, ka it sevišķi jums spēka un drošsirdības vajaga jaunā gadā ir mājas dzīvē, ir darba dzīvē. Esiet stipras! Zināt, kas uz to Kungu palaujas, tas dabū jaunu spēku, tas skrien uz augšu ar spārnēm kā ērglis, tas tek un nepiekuš, tas staigā un nenogurst.

Ar katru gadu kļūstam vecāki un līdz ar to arī it kā vairāk sagurstam. Bet kad tas Kungs ir mūsu dzīvības spēks, tad varam droši uzsākt dzīvi jaunā gadā. Un kaut arī gads uzliktu sevišķus uzdevumus, kas prasītu daudz spēka, tos tikai veiksīm, ja Dievs būs ar mums. Dieva spēkā kristietis ir nepārvarams.

Un beidzot: Viss pie jums lai notiek mīlestībā! Mūsu laikos mīlestība pie daudziem ir palikusi auksta. Cilvēks cilvēku apmelo, apskauž, dara pāri savam tuvākajam, domā tikai par sevi vien. Kā liekas, tad tagadējie laiki arī mīlestību ir izdzēsuši no cilvēku sirdīm. Rakstnieks Dostojevskis kādā savā darbā jautā: Kas ir elle? un atbild: nespēt vairs mīlēt. Un tāpēc, ka trūkst mīlestības, tāpēc vēl tikdaudz ļaunuma pasaulē.

Tikai, kur ir mīlestība, tur ir miers un svētība. Cik daudz kas vecajā gadā būtu bijis labāks un skaistāks, cik daudz laimīgāki mēs būtu, ja būtu bijis vairāk kristīgas mīlestības. Lai jaunā gadā mīlestība vairāk un vairāk silda mūsu dzīvi. Viss lai pie mums notiek mīlestībā! Vienalga, vai pavēlam, vai pavēles izpildām, vai pamācām jeb paskubinājam, vai mierinām bēdīgos, vai priecājamies ar priecīgiem, viss lai notiek mīlestībā uz Pestītāju un mīlestībā uz līdzcilvēkiem. Un šī mīlestība lai valda pār mūsu domām, vārdiem un darbiem. Bez mīlestības nav nedz mūsu dzīve, nedz mūsu kristietība nekas.

Un kad reiz aizvērsim acis, tad jauka būs mūsu dzīve bijusi tik tur, kur būsīm mīlestību rādījuši.

Un nu, mīļie ticības biedri! Uzlikosim savu apkārtni, vai viņa varbūt mums tikai nepārmet mīlestības trūkumu? Vai varbūt jaunā gadā mums nav jānovērš dažs mīlestības trūkums, dažā vienaldzība pret sava līdzcilvēka bēdām un nedienām? Darīsim to. Ar mīlestību lūkosīm savu līdzcilvēku dzīvē nest kaut ko līdzīgu debess svētībai. Izdevības mums būs diezgan rādīt mīlestību tuvumā un tālumā ticības biedriem, trūkuma cietējiem, apbēdinā-

6148

Prāv. E. Bergs

Kā top Dieva nams

Apust. d. 16, 9-15.

(Svētruna Rīgas Pestītāja baznīcas iesvētīšanas svinībās)

Ir svētsvinīgs brīdis, kad draudze ieiet savā dievnamā. Bez šaubām, varam Dievu pielūgt savās mājās vieni paši un arī kopā ar citiem. Varam arī savās mājās lasīt un izskaidrot Dieva vārdus un Dievam dziedāt slavas dziesmas. Un tomēr katra draudze un līdz ar viņu katrs īsts draudzes loceklis ilgojas pēc sava dievnama. Gribam savā dievnamā kopā ar draudzi Dievu lūgt un slavēt, viņam pateikties priekos un bēdās. Dieva namā nedomājam ne par ko citu, kā tikai par Dievu un Viņa vārdiem, un tādēļ tur itkā vairāk jūtam Dieva tuvumu.

Bet Dieva nami neceļas dažās dienās. Ir dievnami, pie kuŗu ceļšanas tautas strādājušas gadu simteņus vai gadu desmitus ilgi. Mēs mēdzam tagad ātrāk namus celt, arī dievnamus. Tomēr dievnamu ceļam pamatīgāk un rūpīgāk par citiem namiem, viņam veltījam vairāk laika un darba. Un vēl ir jāievēro, ka Dieva nams ir garīga ēka. Tai jāliek garīgs pamats un jānodod garīgs saturs. Šinī ziņā mums dod aizrādījumu nolāsītie Dieva vārdi un tādā nozīmē arī atbildesim uz jautājumu:

Kā top Dieva nams?

I

«Pāvils naktī redzēja parādību.» Daudz savā dzīvē cilvēks dara pats. Viņš pats izšķiras par zināmu darbu un sagatavojas tam, viņš pats izrauga sev darba biedrus, pats sprauž sev mērķi. Parādība no ārienes sniedz iekšā cilvēka dzīvē un veido to, dažkārt pret paša cilvēka gribu. Tur cilvēks jūt augstāku varu, Dievu, kas runā uz viņu un dod viņam savus aizrādījumus. To izjūt arī apustulis Pāvils. «Mēs gribējām tūdaļ iet uz Maķedoniju, saprazdami, ka Dievs mūs aicina viņiem sludināt evaņģēliju.» Ne Pāvils pats sprauž mērķi, bet Dievs viņam norāda to, Dievs ir darītājs.

Apustuļa darbi nesaka, ka Pāvils redzēja sapni, viņi runā par parādību naktī. Pāvils būs darījis to pašu, ko arī Jēzus darīja, kad viņam bija jāizšķir svarīgs jautājums: viņš lūdza Dievu. Ilgāku laiku naktī viņš lūdza Dievu, lai Tas viņam rāda, kur un kā tam turpmāk jāstrādā. Šie jautājumi, kas viņu tā nodarbināja, atrada atrisinājumu parādībās, kādas arī citkārt Pāvilam ir bijušas. Viņš saprata, ka Dievs viņu aicina uz Eiropu. Solis, kuŗam bija tik liela nozīme kristīgās baznīcas vēsturē, nebija cilvēka izgudrots, bet Dieva noteikts.

Tāpat tam jābūt ar Dieva nama ceļšanu — ierosinātājs ir Dievs pats.

Tālāk lasām par pirmo kristietī Eiropā — Līdiju. Še nav teikts: Pāvils viņu pārliecināja ar saviem vārdiem, savu uzstāšanos, savu personību, bet «viņai tas

Kungs atvēra sirdi». Atkal darītājs ir Dievs, ne cilvēks, arī ne Dieva kalps. Klausītāju bija daudz, bet tikai vienai Dievs atvēra sirdi. Līdija bija dievbijīga sieviete. Dievbijīgais klausītājs dažkārt neseko sevišķi uzmanīgi reliģiskai runai. Viņam liekas, ka viņš to visu jau zina. Bet Līdija šē izjuta: tas zīmējas uz mani. Viņa nevarēja palikt vienaldzīga, viņa dzirdēja Dieva balsi, kas viņu aicināja.

Pie Dieva nama ceļšanas nevar būt noteicējas personīgās intereses, arī ne sabiedriskās vai nacionālās intereses. Tām var būt zināma loma darba izveidošanā un sekmēšanā, bet ierosinātājs un noteicējs ir pats Dievs.

II

Tomēr, mēs redzējam, Dievs aicina darbā cilvēkus. Viņš sūta parādību Pāvilam. Viņš atvēra sirdi Līdijai. Nebūs domāt — cilvēkam nekā nav jādara, Dievs pats rīko visu. Nē, Dievs liek cilvēkam strādāt, nopietni strādāt.

Šē minētas vairākas pilsētas, uz kuŗām Pāvils brauc. Ar to ne tikai apzīmēts viņa ceļa virziens, bet arī raksturots viņa darbs. Pāvils nezina, kur viņš Eiropā atradīs vērtīgus klausītājus. Viņš meklē sakarus vienā otrā pilsētā, viņš tos neatrod. Viņa biedri varbūt top nepacietīgi, viņi domā par atgriešanos Mazāzijā. Pāvils tomēr dodas tālāk. Viņam jāatrod Dieva norādītā vieta. Tā viņš nonāk Filipos. Arī šē viņš neatrod pilsētu, kas uz viņu gaidītu, bet dvēseli, kas ilgojas pēc Dieva atklāsmes. Bez nopietnas meklēšanas, bez rūpīga darba viņam nekā netiek dots.

Un Līdija? Par viņu vēlāk teikts: «Kad viņa un viņas nams bija kristīti.» Ar vienreizējo klausīšanos viņai nepietika. Viņa pārdomāja dzirdēto. Viņa klausījās vēl vairāk reizes Pāvila un viņa biedru izskaidrojumiem. Viņa mācījās pati un mācīja citus, savus pederīgos, savu saimi, un panākums bija tas, ka viņi visi tika kristīti. Dieva ierosinājumam sekoja cilvēka darbs.

Un strādā šē divi darbinieki: vīrietis un sieviete. Vīrietis ir aktīvāks — viņš meklē, sludina, aicina. Viņš skatās tālumā, plašā pasaulē un vēro, kur Dievs atvērs evaņģēlijam durvis. Viņš redz lielus mērķus un jūtas aicināts dzīties pēc tiem. Sievietes darbības apjoms ir šaurāks. Viņu raksturo pazemība: «Ja jums šķiet, ka es ticu tam Kungam, tad nāciet manā namā», bet pār visām lietām viņu raksturo mīlestība. Viņa redz Pāvila nabadzību, kā tas pūlas sapelnīt sev ar savu roku darbu vajadzīgo uzturu. Viņa grib tam atvieglināt viņa grūto darbu, tādēļ aicina to savā namā. Tas patiesībā bija pret Pāvila principiem, viņš negribēja pieņemt dāvanas, bet liekas, ka šoreiz viņš to tomēr da-

tām un satriektām dvēselēm, atraitnēm un bāriņiem. Mūsu Ev.-lut. Baznīca sludina šo mīlestību, rādīsim to savā dzīvē.

Un nu noņemsimies apzinīgi un uzticīgi pildīt savu kristīga cilvēka pienākumus. Ja mums uzticēts kāds amats mūsu baznīcā, pildīsim to uzticīgi kā labi namturi. Pildīsim savu pienākumu kā mācītāji, kā baznīcas valdes un padomes un sieviešu komiteju locekļi, pildīsim visi savu pienākumu, nostādamiem zem apcerētā apustuļa vārda: Esiet modri, stāviet ticībā, turieties kā vīri, esiet stipri, viss lai notiek pie jums mīlestībā! Uz to lai mums visiem jaunais gads būtu īsts svētības gads!

A. Voļtkus
 Ģenerālsekretārs

Uz Jaungada sliekšņa

„Spēka mīlestības un
 savaldības gars.“

Mēs stāvam pie Jaungada sliekšņa. Pārkāpjot sliekšni, draugi un paziņas vēlē cits citam laimi un visu labu.

Mēs nezinām, ko jaunais gads nesīs, nezinām, kādus priekus, kādas likstas dzīve savā kausā jauks. Cits citam labu vēlēdami, mēs novēlam, lai viss labi un laimīgi pašķirtos un novestu pie sprautā mērķa.

Vai tas notiks, nestāv mūsu, bet Dieva ziņā.

Mēs stāvam baznīcas darbā. Un ja mēs cits citam labu novēlam, tad lai darām to, skatus lūgšanā uz Dievu paceldami, kas mūsu vislabākiem novēlējumiem var dot piepildījumu.

Apustulis atgādina savam jaunajam līdzgaitniekam kādu lielu dāvanu, ko Dievs savējiem devis: spēka, mīlestības un savaldības garu. Dievs ir devējs, mēs esamņēmēji. Ko labāka lai vēlam mācītājiem, baznīcas padomēm un valdēm, sieviešu palīdzības komitejām un visiem, kas stāv baznīcas darbā, kā to saņemt pilnām rokām un atvērtu sirdi, ko Dievs bagātīgi dod: spēka, mīlestības un savaldības garu.

Dieva dotam spēka garam jātop arī jaunajā gadā par dzinēju baznīcas darbā. Kur šī gara strāva plūst, tur darbs neapstājas, rokas nepagurst, drosme nezūd. Jo šis spēka gars dod izturību grūtību un šķēršļu pārvarēšanā, pacietību un neatlaidību mērķa sasniegšanā. Rūgti piedzīvojumi, nepiepildītas cerības, nepateicība nespēj šo spēku salauzt vai mazināt. Ja vien Dieva spēka garā stāvēsim un strādāsim, tad pildīsim savu darbu tai apziņā, ka

«Tas darbs, Kungs Jēzu, viss ir Tavs, tas darbs, ko darām mēs. Un tādēļ, ka tas darbs ir Tavs, viņš zels un pastāvēs.»

Dieva dotam mīlestības garam jātop arī jaunajā gadā par kustinātāju spēku baznīcas darbā. Tvertiem no Dieva mīlestības mums jāpaliek šai mīlestībā, lai visu, ko darām, mēs darītu no sirds, it kā sa-

vam Kungam, kas prasa atbildību, bet dod arī spēku.

Šis mīlestības gars ir pulcinātājs un vienotājs, kas liek strādāt vienam Kungam un viņa lietai. Viena lieta rūp šai mīlestībai, proti Dieva lieta: lai Dieva svētais vārds top svētīts, lai Viņa valstība nāk un lai Viņa svētais prāts notiek kā debesīs, tā arī zemes virsū.

Bet šis mīlestības spēks iepretim brāļiem ir tas, kas neļauj sarūgtināties un neskauz; kas nemeklē savu labumu un nedomā uz jaunu, bet kas aplāj visu, tic visu, cerē visu un panes visu.

Dieva dotam savaldības garam jātop arī jaunajā gadā par spēku kārtotāju baznīcas darbā. Savaldības gars pēc apustuļa domām ir pašsavaldīšanās gars. Par to mēs vismazāk varbūt domājam. Bet garīgā dzīvē tas mums ir visnepieciešamākais. Cik bieži ļaujames kūrībai un gaidām, lai citi dara to, kas mums būtu darāms. Cik bieži nododamies bezbēdīgai drošībai, kas nedomā par iznākumu galā. Ja ne-

cīnīsimies ikdienas pret šo kūrību un drošību nevieta, tad tās var pārvērsties par pelniem, kas noslāpē spēka un mīlestības gara liesmu.

Cik ātri iedegamies dusmās, kad neiet pēc mūsu prāta!

Cik aizvainota jūtas mūsu godkāre!

Cik nesaudzīgi tiesājam!

Cik bieži ļaujam vaļu savām zemajām kārēm un kaislībām, kas mūs aizrauj neceļos tā, ka «amats cop lamāts» un mūsu vaimu dēļ cieš Dieva lieta! Mums ikdienas jāatver sirdis savaldības garam un jāaug un jātop jo dienas jo lielākiem šai Dieva dotā spēkā! Citādi mēs varam cetēt un nepanākt, darboties un pagurt, bet Dieva lietai nebūsim kalpojuši.

Ja jaunajā gadā stātos mums grūtības ceļā baznīcas darbā stāvot, tad lai šis apustuļa vārds 2. Tim. 1, 7 mums visiem atgādina, ka Dievs ir tas, kas dod savu spēku, mīlestības un savaldības garu, un ka mēs esam tie, kas šo garu drīkst pilnā mērā saņemt.

Jēzus vārdā

Noslēpumu pilns stāv mūsu priekšā jaunais gads. Viņš it kā līdzinājas cilvēkam, kuŗu redzam pirmo reizi. Mēs novērojam viņu, pēc dažādām pazīmēm mēģinājam spriest par viņa raksturu, viņa nodomiem un tomēr nezinām, kas slēpjas viņa dvēselē. Tā kā viss šis laikmets ir pārmaiņu pilns, tad jādomā, ka tāds arī būs jaunais gads. Bet kāds viņš īsti būs, ko viņš mums nesīs, to nezinām.

Senajā baznīcā Jaungada dienai nozīmēja evaņģēliju par to, ka Pestītājs dabūja vārdu Jēzus (Lūk. ev. 2, 21). Ar to gribēja draudzi pamācīt, lai viņa sāk jauno gadu Jēzus vārdā. Šo pamācību attiecināsim arī uz sevi.

Jēzus vārdā gadu sākot, viņš būs mums darba gads. Dievs prasa mūsu spējām piemērotu darbu. Jēzus pilnā mērā izpildīja Dieva prātu. Bet Viņš arī saņēma savu uzdevumu no Dieva

un šinī ticībā bija spējīgs izpildīt visgrūtāko, bet arī vislielāko darbu. Darīsim savu darbu tādā ticībā! — Jēzus vārdā gadu sākot, viņš būs mums mīlestības gads. Mēs nebūsim vienaldzīgi pret citu ciešanām un bēdām. Mēs palīdzēsim kur un kā varēsim. Izdevību palīdzēt darbos un vārdos Dievs dod vienmēr, bet it īpaši šinī laikā. Pestītāja mīlestība lai dod arī mums mīlestības garu! — Jēzus vārdā gadu sākot, viņš būs mums žēlastības gads. Darbā un mīlestībā mēs augsim garīgi preti pilnībai. Grēks un ļaunums arvienu vairāk zaudēs savu varu pār mums. Mēs būsim brīvi, lai kalpotu un piederētu Dievam. Dievs lai palīdz garīgi augt!

Novēlu visiem Baznīcas Ziņu lasītājiem sākt jauno gadu Jēzus vārdā un saņemt no Dieva rokām svētības pilnu jaunu gadu!

Baznīcas Ziņu atbild. redaktors
 Prāvests E. Bergs

rijis. Šādi pašai ziedzīgai mīlestībai viņš nevarēja pretoties.

Abi aicināti pie Dieva nama celšanas: vīrietis un sieviete. Vienam ticība parādās plašos mērķos un lielos darbos, otrs ar savu sirsniģo mīlestību dod siltumu un gaismu. Lai Dievs palīdz abiem kopā skaistā saskaņā Dieva namu celt!

III

Bet kur tad ir šis Dieva nams? Mēs še nekā neļasām par Dieva namu. Šis Dieva nams arīģi neatšķiras no citiem namiem. Tas ir Līdijas dzīvoklis, un tomēr tas ir Dieva nams. Še sanāk kristīgā draudze, kaut arī maza. Še sludina Kristus evaņģēliju, dzied tam Kungam dziesmas, pateicas Viņam par Viņa brīnišķiem darbiem un lūdz no viņa spēku, izturību, drosmi.

Namu padara par Dieva namu garīgais saturs, kas viņam tiek dots, ārējais izskats stāv otrā vietā. Mēs ceļam skaistus Dieva namus. Architekti un mākslinieki dod savus labākos darbus, lai šie nami arī arīģi izceltos starp citiem namiem, lai cilvēks justu: še tuvojas mūžībai, še tuvojas Dievam. Un tomēr galvenais paliek gars, kas šinī namā mājō — tas padara viņu par Dieva namu.

Šo garu lai Dievs dod arī šim namam! Lai še valda ticība, kas nestāv uz vietas, bet jūtas aicināta uz darbiem, ar kuŗiem veicina Dieva valstības atnākšanu jau šinī pasaulē, ticību, kas parādās sirsniģā mīlestībā un tā liek cilvēkiem saaugt par vienu draudzi, kas kalpo Dievam! Lai še cilvēki meklē saaugt ar Dieva gribu un bez pretrunas izpildīt to, lai justu Dieva vadību savā un draudzes dzīvē! Lai šis nams ir Dieva nams un arvienu vairāk par tādu top! Amen.

Ticība nākotnei

Kristīgā ticība dažkārt daudzina-
jusi domu par šīs dzīves nevērtību
un pārliecību, ka pēc šīs pasaules
sākšies debesu svētlaimība. No pašas
cilvēces rīta ausmas ir bijusi ticē-
šana, ka kara saplosīto cilvēci gaida
laimes laiks — tūkstošgadu miera
valstība. Šis uzskats laidis dziļas
saknes, turēdams pat veselus laik-
metus savā iespaidā, un izraisījis
lielu pretestību par to, ka kristīgā
ticība atraujot cilvēkus no zemes. Ir
taisnība — cilvēkam virs zemes pie-
der mūžs, zem zemes — mūžība, kā
saka rakstnieks J. Ezeriņš. Cilvēks
ar pasauli ir saistīts un tā viņam ir
mīļa. Tam tā jābūt, jo tā noteicis
Dievs, kas pats tik ļoti pasauli mī-
lējis (Jāņa ev. 3., 16.). Kā lai Viņš
neatzītu to, ko pats radījis! Un
mīlestībā pret zemes ciltim Dievs
devis Pestītāju, lai mēs dzīvotu.

Kristīgā ticība dibināta uz dziļi
cilvēcisku dabu. Domāšanā par de-
besīm ir vispārēja dziņa un augšu,
uz atīstību. Mums ir dvēseles ilgās
pēc kaut kā liela, nebija. Visi
gaida labākas dienas, tic rītdienas
zeltainai laimei un šai ticībā tie ir
liela spraiguma pilni. Publicista J.
Lapiņa vārdiem runājot, kas ir šī
raksta pamatā, — vai tā ir jauna-
va, kas ilgu pilnām acīm gaida savu
dzīves laimi, vai tas ir jauneklis, kas
grib dzīvē spēlēt lomu, vai citi cil-
vēki, tiem visiem ir saldums dvēse-
lē, kad tie domā par citurieni, par
vietu, kur sāksies lielā dzīve.

Šo patiesību pazinusi arī senā pa-
saule un grieķi ir radījuši sakām-
vārdu: puse ir vajrāk nekā viss. Tas
nozīmē to, ka cilvēks, pusi ieguvis,
jūtas vēl salda nemiera un cerību
pilns, viņā ir bangojošs uztraukums,
iegūt visu. Tas nekas, ka cilvēks no
lielā veselā — zemes un debesīm —
acis patur tikai otro pusi — debesis.
Ar to zeme necieš. Tiekšanās uz de-
besīm notiek uz zemes, uz tās sago-
tavošanas un top tik pilnīgs, lai de-
besis derētu. Šī sagatavošanās dara
cilvēku vērtīgu arī zemei. Un tas
taču ir labi.

Kristīgā ticība ir dibināta uz
dziļi cilvēcisku dabu, citādi viņa tik
dziļas saknes nebūtu laidusi. Vīnas
spēki neizsīks gan savu patiesību,
gan psiholoģiskā pamatojuma dēļ.
Kamēr cilvēki dzīvos, arvien viņos
būs nemiers, ka ir citi labāki krasti,
arvien būs pārliecība, ka mums ir
debesu tēvija. Šī dzīve mūs paceļ
un labākus dara.

Radiodievkalpojumā 3. janvārī

no Lutera baznīcas Torņakalnā plkst.
10.10 sprediķos mācītājs A. Liepiņš.
Teksts Fil. 1, 26 — 2, 2. Temats
Svētā cīņa. Dziesmas 700, 1—3;
396, 1—3; 396, 4; 763, 3; 767, 3.
Vijolnieks Ž. Dumpis atskaņos G.
Hendela Largo.

«Baznīcas Zīņas» dabūjamas pie baznīcām pēc dievkalp., pie mācītājiem un Baznīcas grāmatnīcā Rīgā, Valņu ielā 21. Atsev. n-rs 10 pl. 3 mēn. (okt. nov. dec.) abonements RM 1.30. Pasūtījumus pieņem visās pasta iestādēs, bet katram jāpieteicas tai pasta nodalā, no kurienes tas saņem pastu. Atkalpardevējiem jāgriežas ekspedīcijā Valņu ielā 20. Tur arī norēķ. un tuv. zīņas «Baznīcas Zīņu» izdevēja: Ev.-Lut. Baznīcas virsvalde Rīgā, Valņu ielā 20 tālr. 22966. Atbild. redaktors: Prāv. Edgars Bergs Rīgā, Palasta ielā 2, dz. 1 tālr. 27130. (no pl. 10—12). Redaktors: Māc. Richards Zariņš Rīgā, Kuldīgas ielā 14, dz. 8. tālr. 43896. (no pl. 8—9).

Rita lūgšana

Meld.: Ak, Jeruzāleme modies!

Jaunais rīts, kas gaismu rada,
Lai manas dienas gaitas vada
Un manai sirdij mirdzēt liek,
Mana darba spirgtu sparū
Lai svēti Dievs ar savu garu,
Ka dvēs'le eņā nepaliek,
Kā puķe dīgstoša
Lai mana dzīvība
Augšup raisās
Un stīpra kljūt,
Un nesalūzt,
Kad dzīves bangas pāri plūst.

Sirds, tu gaišā, sirds, tu jaunā,
Tev jāvairās no visa jaunā,
Tev visam labam jāuzzied;
Spēks, ko Dievs tev rokās licis
Lai gaismai kalpo neapnicis,
Un prāts lai solās vienu vien:
Cik ilgi dzīvošu —
Es svēti kalpošu
Savai tautai,
Tās nākotnei,
Ko Liktnens lej
Un savai dārgai dzimtenei.

Valda Mora

Mājas svēbrīdim

Atveriet vārtus, lai taisni cil-
vēki ieiet, kas ticību tur.

Mēs ieejam jaunajā gadā.
Mēs soļojam savai, vēl nezinā-
mai, nākotnei pretim. Ko jau-
nais gads nesīs?

Jaunā laika posma saturs
sastādīsies no divējādām lie-
tām: no notikumiem, kas ie-
stāsies neatkarīgi no mūsu
rīcības, un no dzīves satura,
kura veidotāji būsim mēs paši.
Mēs labi zinām: jo krietnāki
un darbīgāki būsim mēs paši,
jo spēcīgāka būs mūsu mīle-
stība, un jo saulaināka mūsu
ticība, — jo vērtīgāka un gai-
šāka arī jaunajā gadā būs
mūsu dzīve.

Tāpēc lai visas mūsu domas
pievēršas vienam mērķim, lai
mūsu sirdis pilda viena ap-
ņemšanās: ieiet pa plaši at-
vērtajiem jaunā gada vār-
tiem ar gaišām sirdīm, kā
krietniem cilvēkiem, kas ti-
cību tur. Lai tad arī jaunais
gads nestu vienu otru pār-
steigumu: ja augstu turēsim
savu ticības karogu, tad arī
vistumšākajās dienās paliksim
uzvarētāji.

Dievs, palīdz jauno gadu pa-
reizi sākt!

Prof. K. Kundziņš

Kristības runa

„Tas Kungs sacīja uz Mozu: ir šo
lietu, ko tu esi runājis, es darīšu:
jo tu esi atradis žēlastību manās
acīs, un es tevi pazīstu pie vārda.“
(II Moz. 33, 17.)

«...tu esi atradis žēlastību manās
acīs.» Arī bērns tēva-mātes rokās ir
Dieva žēlastības pierādījums. Ar
bērnu saistās daždažādi pārdzīvoju-
mi un uzskati. Ir vieni, kas noliedz
bērnus, izvairās no tiem, uzskatī-
dami tos par traucējumu, sajuzdami
tos kā neciešamu nastu. Citi, kas
šai pakāpei cauri izgājuši, ilgojas
pēc bērna un ir dziļi nelaimīgi bez
bērniem. Kaut arī bērni tos ne-
traucē, klusums un miers valda viņu
mājokļos, tak ar laiku tas tiem
kljūt nepanesams. Tie tad būtu ga-
tavi uzņemties gādību par bērniem,
bet, par nožēlošanu, viņu atdzimušā
vēlēšanās nav vairs piepildāma.

Tur, kur bērns ienāk, notiek lie-
las pārmaiņas. Līdz ar bērna dzim-
šanu, arī laulātos draugos atraisās
nepazītas jūtas. Viņu attiecības pa-
plašinās un padziļinās. Virs un
sieva ir kļuvuši tēvs un māte. Virs
skatās uz savu sievu nevien kā uz
savu līdzgaitnieku, palīgu, bet arī kā
uz savu bērnu māti un otrādi. Tur
padziļinās laulāto jūtu bagātība. —
Bērna ierašanās izsauc patikamas
pārmaiņas. Laulātie redz savā
priekšā sava ceļa turpinājumu —
tas ir viņu bērns, bērnu nākotnē.
Ir prieks par viņiem rūpēties, viņ-
iem veltīt uzmanību. Bērni padara
dzīvi saturīgāku, bagātāku. Tāpēc tā
ir žēlastība, kas mums tiek pie-
šķirta, tā ir Dieva dāvana.

Žēlastību arī jūs, vecāki, esiet at-
raduši. Arī jūs esiet saņēmuši
Dieva dāvanu. Par to sirds grib
pateikties.

Bet pateicībai līdzī iet solījums.
Un šis solījums ir savienots ar
vārda došanu bērnam. — Vārds, ko
dodam bērnam, viņam paliek visu
mūžu. Arī solījumam, ko mēs do-
dam Dievam, jāpaliek visu mūžu, jā-
top pildītam visā dzīvē. Un tagad,
kā pēc vārda paziest, kā bērns tu esi,
arī pēc solījuma paziest, kāda gara
cilvēki esam.

Kristībā mēs solāmies gādāt par
to, lai mūsu bērni izaugtu par kriet-
niem cilvēkiem, kas atziest To, kam
ir vara dota debesis un virs zemes,
kas mīl Dievu pār visām lietām un
savu tuvāku kā sevi pašu. Tikai
tāds nesīs arī Dieva bērna vārdu.
Un tikai par tādu atskanēs aplieci-
nājums: es tevi pazīstu pie vārda.

Lai Dievs, kas par jums ir apžē-
lojis, pieņem jūsu sirds pateicību,
lai ar šo kristības stundu Dievs
jūsu bērnu pazītu pie vārda! Amen.

Māc. V. Lortēgs

Aizrādījumi

Radiodievkalpojumus ar š. g. 1. jan-
vārī notur Lutera baznīcā Torņakalnā.

Eglīte ticības mācības skolotājiem
pārceļta no 2. uz 6. janvārī. Svētuku

runu teiks archibiskaps. Aktam se-
kos prof. Alb. Freija priekšlasījums
Kristietības absolūtība. Sākums pl.
18 Marijas ielā 42.